

Arrest

nr. 101 001 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT, loco advocaat P.-J. STAELENS, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 10 december 2012 een derde asielaanvraag in.

Op 14 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“(…)Overwegende dat betrokkene op 13.04.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 26.08.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 16.09.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 19.01.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 27.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende, die op 29.02.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 16.07.2012 een derde asielaanvraag indiende, die eveneens op 18.07.2012 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 10.12.2012 een vierde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij niet naar Bangladesh kan terugkeren, aangezien hij teruggestuurd zou worden naar Myanmar, waar hij vermoord zou worden; betrokkene met deze bewering verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielmotieven, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag; er daarbij door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene een Rohinya-mostim uit Myanmar zou zijn; er dan ook geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene die hiermee zouden samenhangen; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene voorts ook zijn ongenoegen uit omtrent de tussenkomst van de tolk gedurende zijn interview bij het CGVS; de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen beroepsinstantie is en niet over de bevoegdheid beschikt dit te onderzoeken; er tenslotte ook geen gevolg kan gegeven worden aan de brief van de advocaat van betrokkene, dhr. Pieter-Jan Staelens, waarin gevraagd wordt het dossier van zijn cliënt over te maken aan het CGVS; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag immers geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingen conventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 08.02.2012, 29.02.2012 en 18.07.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 1 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: "Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet Schending materiële motiveringsplicht Schending artikel 3 EVRM."

De verzoekende partij stelt op algemene wijze:

"Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

[Art. [51/8 [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, §2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10].

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief

dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn."

Vervolgens betwist zij de motieven van de bestreden beslissing in concreto.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen geloof te hechten aan het feit dat zij wel degelijk een Rohinya-moslim uit Myanmar is, doch dat dit nog niet definitief bewezen is daar de verzoekschriften ingediend tegen de eerdere niet in overwegingnames van haar asielaanvragen nog hangende zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet naar zijn herkomstland is teruggekeerd en hij bij zijn vierde asielaanvraag opnieuw ingaat op de elementen en de redenen die hem gedwongen zouden hebben zijn herkomstland te verlaten, die hij reeds heeft aangehaald tijdens zijn eerste asielaanvraag en waaraan, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, geen geloof gehecht kon worden. Die weigeringsbeslissing van het CGVS werd door de Raad bevestigd op 17 januari 2012 bij arrest met nummer 73,364.

Verwerende partij verwijst, met betrekking tot het begrip "nieuwe elementen" naar de tekst van artikel 51/8 Vreemdelingenwet waarvan verzoeker de schending inroept.

Uit dat artikel blijkt dat de gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 4 8/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

Bovendien oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. (RVV nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van de nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verwerende partij artikel 51/8 Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071/ RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker roept de schending van artikel 3 EVRM in en stelt dat hij blootgesteld zou worden aan folteringen als hij terugkeert naar Birma, maar legt niet uit waarom hij gefolterd zou worden en door wie.

Bij uitwijzings- en uitleveringszaken, teneinde de bescherming van artikel 3 EVRM te genieten, dient de verzoeker het bewijs te leveren waaruit zou blijken dat substantiële gronden zijn om te geloven dat hij bij een eventueel uitzetting/uitlevering een ernstig en reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of straf zal lopen (EHRM, Soering v. VK, arrest van 7 juli 1989, para. 91; EHRM, Cruz Varas e.a. v. Zweden, arrest van 20 maart 1991, paras. 69-70; EHRM, Saadi v. Italië, arrest van 28 februari 2008, para. 129; EHRM, N. v. Finland, arrest van 26 juli 2005, para. 167). Een eenvoudige vrees voor slechte behandeling volstaat bijgevolg niet om de schending van artikel 3 EVRM succesvol in te roepen.

Verzoeker toont de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM niet aan.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3.1. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar derde aanvraag de volgende elementen aanbracht en verklaarde:

"Ik kan geen nieuwe documenten of elementen aanbrengen ter staving van mijn 4de AA. Ik leg wel een brief voor van mijn advocaat in BE. (zie kopie)

Kan U nog steeds niet terug naar uw land en waarom niet?

Ik kan niet terug naar Myanmar.

De Bengaalse autoriteiten sturen ons naar Myanmar en daar worden we vermoord.

Heeft U nog contact met mensen uit uw land omtrent uw problemen?

Sinds mei van dit jaar is het onmogelijk nog te communiceren met mijn familie. De telefoonlijnen zijn niet meer actief.

Sinds lang woon ik hier in onzekerheid.

Als jullie autoriteiten dat willen kunnen ze checken in Myanmar dat ik daadwerkelijk afkomstig ben van daar.

Op het CGVS deed ik eerst een verhoor met een Rohingya vetraler maar die heeft niet alles correct vertaald en daarom kreeg ik een negatieve beslissing. "

De bestreden beslissing stelt hierover:

"[...] aangezien hij teruggestuurd zou worden naar Myanmar, waar hij vermoord zou worden; betrokkene met deze bewering verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielmotieven, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag; er daarbij door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene een Rohingya-mostim uit Myanmar zou zijn; er dan ook geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene die hiermee zouden samenhangen; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene voorts ook zijn ongenoegen uit omtrent de tussenkomst van de tolk gedurende zijn interview bij het CGVS; de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen beroepsinstantie is en niet over de bevoegdheid beschikt dit te onderzoeken; er tenslotte ook geen gevolg kan gegeven worden aan de brief van de advocaat van betrokkene, dhr. Pieter-Jan Staelens, waarin gevraagd wordt het dossier van zijn cliënt over te maken aan het CGVS; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag immers geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingen conventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Deze motieven zijn kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.4. De verzoekende partij stelt verder:

"Verwerende partij stelt dat er door de Belgische instanties geen geloof werd gehecht aan het feit dat verzoekende partij een Rohingya-moslim uit Myanmar zou zijn.

Het is echter zo dat het verzoekschrift dat werd ingediend tegen de tweede niet in overwegingname van de derde asielaanvraag dd. 18 juli 2012 nog niet behandeld werd door de Belgische staat. Verzoekende partij kan wel degelijk aantonen dat zij een Rohingya-moslim is.

Het is immers verwerende partij die een tweede maal besloot de derde asielaanvraag niet in overweging te nemen, een echt onderzoek ten opzichte van de ingediende elementen is dus nog steeds niet gebeurd.

Dus de stelling van verwerende partij dat er door de Belgische instanties geen geloof werd gehecht aan de 'Rohinya-moslim' is op heden nog niet definitief en dus niet correct.

De thans bestreden beslissing is dus niet correct en schendt de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij is sowieso de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 pré cité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait è des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001:

Considérant qu' ii ressort du dossier administratif of de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses soeurs et adressée à une autre de ses soeurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la soeur de la requérante; que s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de fa bi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue;"

De Raad wijst erop dat bij arrest gekend onder nummer 101 000 van 16 april 2013 als volgt geoordeeld wordt:

"2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: "Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet Schending materiële motiveringsplicht Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel Schending artikel 3 EVRM."

De verzoekende partij stelt op algemene wijze:

"Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

[Art. [51/8 [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van - artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aan brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, §2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10]... ' : -

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn."

Vervolgens betwist zij in concreto de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat dit loutere beweringen zijn die verzoeker niet staft en zelfs indien het voorgelegde stuk zou zijn opgesteld door een "Birmaanse burgemeester" dit niets wegneemt aan het gesolliciteerde of aangezochte karakter van het voorgelegde document, dat door om het even wie, op om het even welk moment, voor om het even welk feit kan worden opgesteld.

Zij wenst eveneens op te merken dat verzoeker niet naar zijn herkomstland is teruggekeerd en hij bij zijn derde asielaanvraag opnieuw ingaat op de elementen en de redenen die hem gedwongen zouden hebben zijn herkomstland te verlaten, die hij reeds heeft aangehaald tijdens zijn eerste asielaanvraag en waaraan, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, geen geloof gehecht kon worden. Die weigeringsbeslissing van het CGVS werd door de Raad bevestigd. In zoverre verzoeker de motivering van verwerende partij aanvecht met betrekking tot de enveloppe waarin het document van de Chairman van de Union zou gezeten hebben, wenst verwerende partij op te merken dat de . bestreden beslissing geschraagd is op het geheel van feiten die reeds werden aangehaald en onderzocht in verzoekers eerste asielaanvraag. Er kan bovendien onmogelijk bewezen worden dat een welbepaald document in een welbepaalde enveloppe gezeten zou hebben indien die omslag reeds opengemaakt wordt aangeboden. Opdat een omslag bewijswaarde zou hebben dient zij te worden opengemaakt tijdens het verhoor op het CGVS, in het bijzijn van getuigen.

Hieruit dient te worden afgeleid dat, met betrekking tot de effectieve verzendingsdatum van het voorgelegde stuk, er geen bewijswaarde aan de enveloppe gehecht kan worden, waardoor zij dus ook niet als nieuw bewijselement kan weerhouden worden.

Verwerende partij verwijst, met betrekking tot het begrip "nieuwe elementen" naar de tekst van artikel 51/8 Vreemdelingenwet waarvan verzoeker de schending inroept.

Uit dat artikel blijkt dat de gegevens:

nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).6

Bovendien oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatsecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. (RVV nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van de nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verwerende partij artikel 51/8 Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd.

Verzoeker roept de schending van artikel 3 EVRM in en stelt dat hij blootgesteld zou worden aan folteringen als hij terugkeert naar Birma, maar legt niet uit waarom hij gefolterd zou worden en door wie. Bij uitwijzings- en uitleveringszaken, teneinde de bescherming van artikel 3 EVRM te genieten, dient de verzoeker het bewijs te leveren waaruit zou blijken dat substantiële gronden zijn om te geloven dat hij bij een eventueel uitzetting/uitlevering een ernstig en reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of straf zal lopen {EHRM, Soering v. VK, arrest van 7 juli 1989, para. 91; EHRM, Cruz Varas e.a. v. Zweden, arrest van 20 maart 1991, paras. 69-70; EHRM, Saadi v. Italië, arrest van 28 februari 2008, para. 129; EHRM, N. v Finland, arrest van 26 juli 2005, para.167}. Een eenvoudige vrees voor slechte behandeling volstaat bijgevolg niet om de schending van artikel 3 EVRM succesvol in te roepen.

Verzoeker toont de ingeroepen schending niet aan.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.3.1. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar derde aanvraag de volgende elementen aanbracht en verklaarde:

“35. Uw hoeveelste aanvraag is dit ?

3° AA - niet teruggekeerd

36. Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag ?

Nieuwe elementen:

KV legt volgende documenten voor:

"chairman certificate" in het Birmees. Het document bevestigt dat KV afkomstig is van Birma (Myanmar) Het certificaat werd opgestuurd door de vrouw van KV. Broer heeft het vanuit Birma gebracht naar vrouw van KV in Bangladesh.

Afgegeven door lokale administratie van Kapradoung , chairman of Union council.

In februari 2012 had de broer van KV, A. R. hetzelfde document opgestuurd vanuit Myanmar maar dat is nooit aangekomen. In Myanmar, mijn dorp ook, is er geen communicatie via de post.

De Birmese autoriteiten vernietigen alles van de post van Rhingya-mensen.

Opmerking van de ambtenaar:

Noch tolk noch KV kunnen het document lezen. KV kan alleen de nummers lezen.

Ik leg dit document voor om aan te tonen dat ik afkomstig ben van Myanmar. Tot op heden heb ik zo'n document niet kunnen voorleggen.

Waarom kan u niet terugkeren?

Vluchtelingen van Myanmar in Bangladesh worden niet erkend. We hebben veel problemen daar. We worden niet geaccepteerd in Bangladesh. Ze worden teruggestuurd naar Myanmar.

Veel Rohingya-mensen werden gedood vorige maand in Myanmar.

Het is uitvoerig beschreven in de kranten. Ik vraag of ze die kranten opsturen. Het was ook op de internationale TV.

Ik kan niet terug naar Myanmar want daar zal ik gedood worden.”

De bestreden beslissing stelt hierover:

“Overwegende dat de betrokkene een attest van een 'chairman' naar voren brengt om te bewijzen volgens hem dat hij afkomstig is van Birma waarbij opgemerkt moet worden dat de vraag gesteld kan worden hoe de betrokkene zou kunnen weten dat dit document zijn afkomst zou kunnen bewijzen als hij het niet kan lezen, dat wat er ook van zij, een attest van een of andere voorzitter geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op het attest waarbij opgemerkt moet worden dat dit attest hierboven reeds werd behandeld. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

De bestreden beslissing stelt op kennelijk redelijke wijze dat het document van de “chairman” een gesolliciteerd karakter heeft en dat het geschreven kan zijn op aanvraag. De brief geschreven door de advocaat handelt over dit attest dat niet kan aanvaard worden om voormelde reden. Eveneens is het kennelijk redelijk te stellen dat een envelop geen nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet nu deze geen duiding geeft van zijn inhoud.

2.3.4. De verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verwerende partij verwijt verzoekende partij dat zij het attest dat zij voorlegt tijdens haar derde asielaanvraag, namelijk een 'chairman certificate' zelf niet kan lezen omdat deze opgesteld is in het Birmees/Birmaans.

Het is inderdaad correct dat verzoekende partij het Birmees niet kan lezen, verzoekende partij spreekt namelijk Rohingya.

Het Birmees is in Birma de officiële taal voor officiële documenten. Nochtans spreken veel mensen in Birma Rohingya, en zijn zij het Birmees/Birmaans niet machtig. Zelfs de ‘chairman’ die het attest opstelde spreekt Rohingya, maar voor officiële documenten wordt het Birmees gebruikt.” is deze kritiek gericht tegen het overtollige motief van de bestreden beslissing dat stelt dat “de vraag gesteld kan worden hoe de betrokkene zou kunnen weten dat dit document zijn afkomst zou kunnen bewijzen als hij het niet kan lezen.”

Dergelijke kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.5. Verder luidt haar kritiek als volgt:

“Verder stelt de verwerende partij ook nog dat het ‘attest van een of andere voorzitter geen officieel document door de autoriteiten opgesteld is’.

Dergelijke stelling getuigt wederom van een gebrek aan vertaling en aan een gebrek van kennis van zake. Een ‘Chairman’ is in Birma een burgemeester van een Union (= vergelijkbaar met een stad in België) of een burgemeester van een district (= vergelijkbaar met een provincie in België).

In casu werd het document opgesteld door de Chairman van Buthidaung (= Union). Deze heeft onderaan het attest zijn stempel gezet. Links bovenaan het attest staat nog een stempel. Deze stempel is afkomstig van de Chairman van het district, dus de overkoepelende chairman van de verschillende unions. Met andere woorden het attest werd in eerste instantie opgesteld door de burgemeester van de Union en daarna nog eens goedgekeurd door de burgemeester van het district.

Het attest is dus wel degelijk een officieel document en dus geen attest dat werd opgesteld door een of andere voorzitter zoals verwerende partij in de thans bestreden beslissing stelt. Bovendien is het neergelede attest zelfs zo officieel dat het aanzien wordt als een soort identiteitskaart in Birma. Mensen die zich in Birma bevinden zonder dit attest worden in de gevangenis geplaatst omdat ze zich niet zouden kunnen identificeren.^a

Het neergelegde document is dus wel degelijk een officieel door de autoriteiten “opgesteld document!” De thans bestreden beslissing is niet correct en schendt de materiële motiveringsplicht.”

Deze kritiek doet niets af aan het gegeven, dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat dergelijk document niet eerder had kunnen bijgebracht worden en aan het gesolliciteerd karakter van het stuk, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota..

2.3.6. Voorts is het niet onredelijk, gelet op de overig aangebrachte elementen, te stellen dat een envelop in casu nietszeggend is. De verwijzing naar het arrest van de Raad doet hieraan geen afbreuk nu dit motief niet kan teruggevonden worden in het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst en de verzoekende partij evenmin aantoont dat haar situatie gelijkaardig is aan het motief dat zij citeert.

2.3.7. De verzoekende partij stelt:

“In de bestreden beslissing wordt tevens OPNIEUW gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar derde asielaanvraag, m.n. een ‘chairman certificate* zonder vertaling — dat haar afkomst bewijst, reeds kon naar voren gebracht worden in de eerste asielaanvraag.

Verzoekende partij vraagt zich wederom af hoe de verwerende partij dit zou kunnen: weten dat het element reeds eerder naar voren kon gebracht worden zonder vertaling.

De stelling van verwerende partij is onjuist, aangezien de verzoekende partij het document pas 14 mei 2012 heeft ontvangen en dit document dus niet in haar bezit had gedurende de periode van de eerste asielaanvraag. Indien de verwerende partij het nieuw element zou vertaald hebben, zou zij weten dat het nieuw element dateert van 29 maart 2012 (er staat in het Birmees immers een datum op) en dus onmogelijk kon aangebracht worden in de eerste asielprocedure gezien deze afliep op 17 januari 2012.

Verwerende partij is opnieuw onzorgvuldig te werk gegaan. De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij wenst dan ook zoals de DVZ beloofde — dat het nieuw element vertaald en onderzocht wordt, aangezien dit een bewijs is dat verzoekende partij afkomstig is van Birma.

Een weigering hiervan zou nefast zijn voor verzoekende partij, gezien zij haar nieuw element dat haar afkomst bewijst niet meer zou kunnen aanbrengen in een volgende asielaanvraag, gezien de verwerende partij dan zou argumenteren dat dit reeds onderzocht werd.”

Het gegeven dat stukken zijn verzonden naar de raadsman van de verzoekende partij, na de vorige asielaanvraag, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is op zich echter

onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Bovendien is het niet zo dat indien de datum van de ontvangst van de documenten zich situeert na de laatste fase in de vorige asielpprocedure, zulks met zich meebrengt dat het gegeven automatisch nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Immers dient ook te worden aangetoond dat de vreemdeling de documenten niet had kunnen aanbrengen tijdens de laatste fase van de vroegere asielpprocedure. In casu ontbreekt ook dergelijk begin van bewijs. Louter beweren dat verzoekende partij geen mogelijkheid had de documenten eerder bij te brengen volstaat in casu niet.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de stukken dient te vertalen laat zij na een aanduiding te geven van de wetsebepaling die de verwerende partij hiertoe verplicht.

Voor het overige geeft de verzoekende partij geen aanduiding op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), werd miskend.

2.3.8. In de mate dat de verzoekende partij vervolgens in het verzoekschrift stelt dat nieuwe bewijzen werden gegeven van een vroegere situatie volstaat het te verwijzen naar hetgeen voorafgaat. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State doet hieraan geen afbreuk en de verzoekende partij laat na in concreto aan te duiden dat haar situatie gelijkaardig is aan de gevallen waarnaar zij verwijst, daargelaten het gegeven dat arresten geen precedentswaarde kennen.

2.3.9. Uit het voorgaande volgt het besluit dat de verwerende partij naar recht en redelijkheid kon besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Tot slot is elke kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat de aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn. Evenmin is het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden.

2.3.10. Tot slot haalt de verzoekende partij aan:

“Er dient bovendien te worden opgemerkt dat, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, het EHRM geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden, (zie bvb Hilal v UK Application no, 45276/99 - 6 March 2001.)

Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijf in België geweigerd waardoor zij verplicht zou worden terug te keren naar Birma, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM. Daarenboven kan de verzoekende partij niet terugkeren naar haar land van herkomst.

De bestreden beslissing strijdt dan ook met artikel 3 EVRM, de materiele motiveringsverplichting en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.”

Een eerste vaststelling is dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij de conclusie dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht niet heeft weerlegd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de

algemene situatie in Myanmar en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in eerdere fasen van de behandeling van haar asielaanvragen.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de blote bewering dat zij bij een terugkeer naar het herkomstland zal worden blootgesteld aan foltering, minstens aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, maar zij laat na dit te staven met concrete gegevens en legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen kan staven. Met haar vage en ongestaafde beschouwingen maakt zij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

2.3.11. Het middel is ongegrond.”

Bijgevolg toonde de verzoekende partij niet aan dat de besluitvorming van de asielinstanties niet correct was.

In het kader van de vierde asielaanvraag toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat zij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Zij bracht geen nieuwe stukken bij en evenmin zijn haar verklaringen nieuw. Bijgevolg maakt de verzoekende partij met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.3.5. In de mate dat de verzoekende partij vervolgens in het verzoekschrift stelt dat nieuwe bewijzen werden gegeven van een vroegere situatie volstaat het te verwijzen naar hetgeen voorafgaat. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State doet hieraan geen afbreuk en de verzoekende partij laat na in concreto aan te duiden dat haar situatie gelijkaardig is aan de gevallen waarnaar zij verwijst, daargelaten het gegeven dat arresten geen precedentswaarde kennen. Overigens dient het indienen van een nieuwe asielaanvraag er niet toe om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken, hetzij om hiaten aan te vullen (RvS 13 december 2005, nr. 152.608). De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.3.6. De verzoekende partij stelt nog:

“Er dient bovendien te worden opgemerkt dat, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, het EHRM geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden, (zie bvb Hilal v UK Application no, 45276/99 - 6 March 2001.)

Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijf in België geweigerd waardoor zij verplicht zou worden terug te keren naar Birma, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM. Daarenboven kan de verzoekende partij niet terugkeren naar haar land van herkomst.

De bestreden beslissing strijdt dan ook met artikel 3 EVRM, de materiele motiveringsverplichting en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.”

Een eerste vaststelling is dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij de conclusie dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht, niet heeft weerlegd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de

algemene situatie in Birma en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in eerdere fasen van de behandeling van haar asielaanvragen.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de blote bewering dat zij bij een terugkeer naar het herkomstland zal worden blootgesteld aan foltering, minstens aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, maar zij laat na dit te staven met concrete gegevens en legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen kan staven. Met haar vage en ongestaafde beschouwingen maakt zij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

2.3.7. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN